

EURÓPA JÖVŐJE AZ ÖNAZONOSSÁG TÜKRÉBEN

VÁLOGATÁS A SZENT ISTVÁN INTÉZET
EGYETEMISTÁKNAK KIÍRT ESSZÉPÁLYÁZATÁRA
ÉRKEZETT ÍRÁSOKBÓL

EURÓPA JÖVŐJE AZ ÖNAZONOSSÁG TÜKRÉBEN

VÁLOGATÁS A SZENT ISTVÁN INTÉZET
EGYETEMISTÁKNAK KÍRT ESSZÉPÁLYÁZATÁRA
ÉRKEZETT ÍRÁSOKBÓL

TARTALOMJEGYZÉK

„EURÓPA JÖVŐJE AZ ÖNAZONOSSÁG TÜKRÉBEN” – GONDOLATOK A SZENT ISTVÁN INTÉZET EGYETEMISTÁKNAK KIÍRT PÁLYÁZATÁRÓL <i>Dr. Nádor Koppány Zsombor</i>	4
EURÓPA KÜLDETÉS NÉLKÜL <i>Katona Illés – ELTE</i>	6
AZ EURÓPAI ÉRTÉKEK MINDENK FELETT <i>Fekete Balázs Péter – KRE</i>	9
HARMÓNIA A SOKFÉLESÉGBEN, AVAGY EURÓPA JÖVŐKÉPÉNEK MEGALKOTÁSA AZ IDENTITÁS SZEMÜVEGÉN KERESZTÜL <i>Petrozsényi Júlia – BCE</i>	13
FÜGGELÉK – RÉSZLETEK A BENYÚJTOTT PÁLYAMUNKÁKBÓL	17

„EURÓPA JÖVŐJE AZ ÖNazonosság TÜKRÉBEN” – GONDOLATOK A SZENT ISTVÁN INTÉZET EGYETEMISTÁKNAK KIÍRT PÁLYÁZATÁRÓL

2023 őszén a Szent István Intézet pályázati felhívással fordult a magyar egyetemi hallgatókhoz. A 2024-es európai parlamenti választáshoz és a 2024. évi magyar uniós elnökséghez kapcsolódóan arra bízattuk a jövő értelmiségét, hogy gondolkodjanak el Európa távlatai és alapértékei kapcsán.

A pályázattal célunk volt, hogy az idei két sorsfordító esemény előtt, és tapasztalva az Európai Unió jövőjével kapcsolatos egyre gyarapodó dilemmákat, ráirányítsuk a figyelmet Európa megtartó fundamentumaira, s azon belül is közösségünk keresztény gyökereire.

Az európai integrációt megálmodó alapító atyák a kereszténydemokrácia talaján álltak, az egyház társadalmi tanításából kiindulva kívánták elvégezni Európa háború utáni megbékítését és újbóli felvirágoztatását, ismételt reneszánszát. Ha pedig messzebb megyünk vissza az időben és Európa identitásának a születését, kontinensünk szellemi-lelki genezisést igyekszünk felfejteni, akkor azt fedezzük fel, hogy a kereszténység a görög-római antikvitás és a törzsi-nemzeti elemek mellett nemcsak kontinensünk harmadik nagy tartóoszlopát jelenti, de össze is fogja az összes többi alkotóelemet. Ez a különleges együttállás tette lehetővé a modernitás értékeinek kibontakozását is.

A jelent és a jövőt illetően a plurális demokrácia közegének a tiszteletben tartásával, de bátran jelenthetjük ki, hogy a kereszténység ma is jövőt formáló és reményt adó zsinórmértékünk. Ez éppúgy magában foglalja a megvallott személyes és közösségi hit tanúságtévő gyújtópontjait, mint azokat a társadalomformáló elveket és antropológiai válaszokat, etikai alapvetéseket, melyek a természetes ész fényénél felismerhetők. Mindezek nemcsak hívőként meghatározóak, de a személyes hittel (még) nem rendelkező polgártársaink, és az állam egésze számára is értékesek, nélkülözhetetlenek.

Felemelő érzés volt az adventi időszakban a pályázat egyik bírálójaként azzal szembesülni, hogy vannak olyan tehetséges magyar fiatalok, akiket érdekel a keresztény európaiság és az ehhez való - magyar olvasatú - hozzászólás lehetősége. Pályázóink tanúságot tettek arról, hogy van jövője a kiírásban megfogalmazott gondolati keretrendszernek és egyúttal visszaigazolták az egyetemeinken, illetve az azok mellett működő kiváló tehetséggondozó programok, szakkollégiumok létét.

A pályázók ugyanis sikeresen építették be esszéikbe, véleménycikkeikbe a szakkollégiumi munka interdiszciplináris elemeit, írásaikban tükröződött a rendszeres és elmélyült szellemi munka és az önálló gondolatok megfogalmazásának képessége. A beérkező anyagok között éppúgy megtalálhattuk a kiváló tollú esszéista gördülékeny művét, mint a jogi-filozófiai nyelven megírt pontos és éles véleménycikket, valamint a személyes megközelítésből, élményekből kiinduló szubjektív nézőpont önálló felvetéseit.

Európa múltja és jelene is gazdagon telis-tele van szöve keresztény elemekkel és minden ellentétes igyekezet dacára korunkban is önálló karakterrel bíró nemzetek szövetségéként áll előttünk. A jövőnk azonban, a Szentlélek gondviselő kegyelme mellett, a ma alkotó és most szárnyaikat bontogató európai polgárok kezében van.

Olvasva a beérkezett pályaműveket megerősödtem abban a meggyőződésemben, hogy a keresztény-nemzeti Európa eszméjének megvannak a jövőbeni szőlőmunkásai.

EURÓPA KÜLDETÉS NÉLKÜL

Katona Illés – ELTE

Régi felismerés, hogy a nagy birodalmak mind a belső rend és a kulturális előnyserzés alapjain álltak, majd felemelkedtek és terjeszkedésbe fogtak, a hatalom csúcsára pedig az egység zászlaját tűzték. Majd csapás érte őket: a jólét és kényelem csapása, amely morális válságba, céltalanságba, és végül - egyszerűen szólva - bukásba vezette őket.

Keresztény szemmel nézve nemcsak a nagy kollektívák, de minden nép és minden ember egy hajóban evez: az ingyen kapott ajándék, a siker, a gőg, a bűn és a megaláztatás körforgásában. Egy lényeges döntés marad a kezünkben: az emberi kudarcban a megtérés vagy a kevélység útjára lépni. Belátni a szégyent, amit bűnünk miatt - szeretetből - rótt ki Isten, és az erőtlenségben a kegyelemből való felemeltetést választani; vagy kétségbeesetten ragaszkodni a felemelkedéshez, és a hatalom illúziójában képtelen harcba fogni, amíg türelmi időnk van. Nem toposz-szerű hanyatlás ez, hanem tartalmilag egyenes, mintáiban ciklikus fejlődés.

Talán a hőn szeretett, büszke nővel sincs ez másként. Európában lépett fel az első keresztény civilizáció, amely versenyelőnyt nyújtott az egész világgal szemben. Két adottsággal emelkedett ki ez a kultúra a többi közül: erős céltudattal és társadalmi szervezethez. Ezekkel pedig együtt, hiszen az egyetemesség igényével más kultúrák is felléptek, és olyan része is akadt a világnak, melynek társadalmi a kor Európájához képest magasan szervezett volt – az erkölcsi rend és a szellemi küldetés azonban együtt tették lehetővé Európa példátlan fejlődését. Világos, hogy Európa társadalmi rendje messze volt a tökéletestől: a mércéje azonban tökéletes volt.

Mi történt tehát, amikor azt hittük, hogy „felértünk a csúcra”? Elérkezett a kevélység ideje, ami Európa számára a hit elvesztését és az erőszak megnövekedését jelentette. Miközben a kereszténységet és az abból fakadó civilizációs vívmányokat elterjesztették a világon, a gyarmatosításban Európa példátlan vérontást hajtott végre, a legszilárdabb meggyőződés mellett. Eközben a kontinensen elindult egy szellemi megújulás a reformáció és a felvilágosodás nyomdokain, amely kiemelte az emberi gondolkodás, az egyenlőség és a fejlődés erőit a feledés homályából. A céltévesztés jelei azonban már látszottak: a vallásháborúk árnyékában ez a megújulás nem Krisztus alapjain, hanem őt „meghaladva”, az ember jóságába vetett hit jegyében zajlott le. Európa nem tért meg, sőt gyermeki dacában kikiáltotta saját felnőttességét.

A felvilágosodás utáni Európa már nem volt az, mint előtte. Megörökölte ugyan a kereszténység idealizmusát és társadalmi szervezőerejét, sőt azt az emberképet is, amely valamennyi kultúránál nagyobbra - Istenhez hasonlatosnak - tartotta az embert. Talán éppen ebből fakadt, hogy a modernitásban az ember önmagát tette meg legfelső ideálként, és egyben saját jólétét legfelső célként. Erre az alapra pedig felépült az individualizmus és a haszonelvűség eszméje, amely szerint Európa előbb gazdaságát, majd később a hatalmi struktúráit is átformálta. Egyik társadalmi szélsőség követte a másikat: az üdvösségre törekvő, olykor embertelen és álszent kultúrát felváltotta a pillanatnyi vágyak és igények bálványozása, az emberiség álcája mögött.

Világossá vált azonban, hogy az anyagi jólét és az intézmények porhüvelyei nem elegendők - a társadalomnak ugyanis lelki cementre, kultúrára van szüksége. Ekkor élték fénykorukat az ideológiák, melyekben az emberi mindenhatóság gondolata összenőtt az erkölcsi univerzalitás igényével. A társára szoruló ember pedig, levette a kötődés keresztény normáit, a törzsiség modern formáit kereste, amely hol a nemzethez, hol pedig a társadalmi osztályhoz való tartozást tette kizárólagossá - ethosát a kereszténységből merítve, majd kiforgatva annak értékeit.

A tehetetlenség, az emberi végesség, a következmények tapasztalata azonban választás elé állítja az embert a térdre ereszkedés, az igazság befogadása és az előre megírt kudarc új útjára lépés között. Ezt a határhelyzetet jelentette Európa számára a világháborúk és a tömeggyilkos ideológiák menetelése, az emberi ráció, felsőbbség és haladás korlátaival való szembesülés. A válaszüton úgy tűnt, Európa szabad népei a jó részt választották: erkölcsi és intézményes korlátokat állítottak a hatalomnak, megteremtették az emberi jólét minimumát és lehetővé tették a nemzetek békés, kölcsönösségre épülő együttműködését a kereszténydemokrácia alapjain.

Történelmi lehetőség nyílt arra, hogy Európa visszatérjen saját, erős gyökereihez egy szabad és demokratikus társadalom keretei között. Minderre azonban egyre kevesebb igény látszott úgy az elit, mint a néptömegek részéről. Szimbolikus pillanata ennek, hogy az egykori „res publica Christiana” történelmét megöröklő Európai Unió nemhogy Isten nevére, de saját keresztény örökségére sem kívánt utalást tenni új alkotmányában. Világossá vált, hogy Európa nem tudott megbékélni saját történelmi örökségével, ezért inkább elvetett mindent, és tartóoszlopait a hagyományos értékeket peremre szorítva állította fel. Az eközben zajló társadalmi folyamatok - mint a szexuális forradalom, majd a multikulturalizmus előretörése - oda vezettek, hogy Európa lemondott saját szellemi alapjairól, és jövőképe kimerült a *status quo*, a pillanat uralásában.

Az öncélú társadalom azonban hamar céltalannak érezheti magát. Az ember ugyanis teremtett és korlátozott lény, ezért szükségszerűen keresi a maga feletti értelmet – ezt az elemi igényt a hedonizmus alapjain álló berendezkedések általában elfedik, de nem tudják kielégíteni. Az a civilizáció, amely valódi küldetés nélkül marad, a jólét egy bizonyos fokán kétségbeesve kezdi keresni saját relevanciáját. Titokban ugyanis úgy érzi, hogy már nincs valódi célja, sőt talán létjogosultsága sincs. Ezért szükségessé vált, hogy Európa erkölcsi értelemben igazolja magát.

Ebben a szellemi vákuumban egy új civilizációs narratíva bontakozik ki: a korlátlan emberi progresszió narratívája, amely a modern eszméken alapuló rend létrehozását tűzi ki célul, és tagadja az időtlen értékeket. Ebben az irányzatban szerepet kap a történelmi büntudat és kompenzáció, az állam leválasztása az öt megalapozó erkölcsi mércékről (lásd Böckenförde paradoxonát), majd a gyökereitől elszakított és önkényesen értelmezett eszmék szakrális tisztelete és az új dogmák értelmezésén zajló intézményes hatalmi harcok. Civilizációs „vívmányként” így maradt a szabadság és az identitáspolitika, amely a felvilágosult felsőbbrendűség jelmezét ölti magára. A progresszív narratívák pedig kitermelik saját kétségbeesett politikai reakcióikat is, amik aztán tovább fokozzák a társadalom megosztottságát.

A progresszív eszme azonban nem ritkán a valóság tagadását kínálja, így nem is eredményez valódi társadalmi fejlődést. Ma Európa távolabb áll a valódi egységtől, mint azt gondolnánk. Hiányt szenved távlati célokból, és nem nyújt társadalmi modelleket, amik a népesség csökkenését, a társadalmak törzsekké való felbomlását, a fiatalok életkezdésének nehézségeit, a termelés fenntarthatatlanságát vagy Nyugat- és Közép-Európa konfliktusait kezelni tudnák.

Mire van tehát szükség? Elsőként arra, hogy Európában belátás történjen: az ember korlátainak és az önerőből való siker lehetetlenségének belátása. Annak felismerésére van szükség, hogy nem a hatalom további koncentrációja vagy még több politikai akarat kell, hanem a lelki folyamat, amelyet “megtérésnek” hívunk. A megtérést nem a politika, hanem csak egy Valaki munkálja, a hatalom legfeljebb gátolhatja vagy teret engedhet neki. Vannak azonban eszközeink, amiket a közös hagyományokból meríthetünk, hogy elősegítsük Európa szellemi megújulását.

Az első, hogy miként tekintünk a hatalomra. Már a középkor gondolkodóinál, sőt a Biblia emberképében feltűnik az ember hatalom iránti vágya, amit korlátozni kell. Az európai gondolkodás a közhatalom gyakorlását abszolút, erkölcsi és intézményes korlátoknak veti alá. A hatalom célhoz is kötött: a történelem során minden

rendszer, ami követte az európai hagyományt, a személyek és a társadalom javának, vagyis a közjó szolgálatának volt alávetve - még a zsarnokok is ezzel igazolták saját gáztetteiket. Ma a politikai viták hangsúlya arra helyeződött, hogy ki birtokolja a hatalmat, nem pedig arra, hogy mi szolgálja a közjót, vagyis a közügyek építésére. Ezért Európában újra kell gondolni a fékek és ellensúlyok rendszerét a szubszidiaritás elve szerint, és úgy a nemzetállamoknak, mint az európai intézményeknek önmérsékletet kell tanúsítaniuk, új és közös európai ügyeket, célokat keresve.

A második az idealizmus, avagy az igazságra törekvés és a fejlődés ebből fakadó képessége. Nem véletlen, hogy a dialektikus gondolkodás és a tudomány Európában teljességgel kiigazán. Az európai hagyományban ugyanis erősen jelen van az objektív igazság, a „jó” és „rossz” kettőssége, amely felette áll az ember szubjektumának. A keresztény gondolkodásban az igazságot Isten, és nem az ember szabja meg, ezért a társadalom minden korban rászorult az igazság keresésére. Európa az idők során szert tett arra a képességre, hogy az igazságkeresés eszközévé tegye a deliberációt és a versenyt, és ezzel intézményesítse saját társadalmi fejlődését, miközben a cselekvést az erkölcs keretei közé szorítja. Az európai fejlődés motorja tehát nem a relativizmus, hanem a „jó” keresése. A 21. század Európája azonban nem az új ötletek és az építő, igazságkereső viták, hanem a bezárkózás, a szélsőségek és visszhangkamrák társadalma lett. Végig kell tehát gondolnunk, hogy Európában miként adhatunk új lendületet az innovációnak úgy a közéletben, mint a kultúrában, a gazdasági és a tudományos életben.

Harmadszor: a helyes emberkép. Ugyanis minden kultúra és minden struktúra - hiába tagadná - épít valamiféle emberképre, amely köré a saját működését szervezi. A kereszténység az „Isten képére és hasonlatosságára” teremtett ember képét adta a világnak, aki hajlik a tévedésre, de éppúgy a jóra is, és a szeretet révén képes a gonosz fölé emelkedni. Nem pusztán önmagáért, és nem is egy kollektíváért, hanem a Teremtő dicsőségére létezik. Ez az ember másokhoz kapcsolódik, és a közösségekben bontakoztatja ki önmagát. Olyan civilizációs vívmányok tartoznak ehhez a képhez, mint az emberi élet szentsége és az emberi méltóság, amely úgy látja az embert, ahogyan teremtve lett. Európának tehát hatékonyan meg kell védenie a teremtett ember méltóságát és a jól működő közösségeket a 21. században.

Nem olyan feladat ez, amit egyetlen párt vagy parlamenti ciklus magára vehetne. Kitaró munkával kell megkezdeni a társadalom gondolkodási kereteinek átforgalmazását. Küldetés nélkül ugyanis Európa utat tévesztett, és megfeledkezett saját örökségéről, amelynek gyümölcseit még ma is – és ki tudja, meddig – élvezheti. A hatalom szolgálatra rendelése és korlátozása, az igazság keresésén alapuló fejlődés és az Isten képére teremtett ember védelme azonban ma is versenyelőnyt jelent, sőt új küldetést adhat Európának a 21. században - nem a terjeszkedést, hanem a béke-teremtést és a mintaadás szolgálatát a világ többi része számára. A végső csaták ugyanis nem hatalmi erővel dőlnek el – hanem szívben és lélekben.

AZ EURÓPAI ÉRTÉKEK MINDENEK FELETT

Fekete Balázs Péter – KRE

Az Európai Unió az elmúlt években kihívások sorozatával találta és találja ma is szembe magát, melyek megoldása határozott és a tagállamok általi egységes fellépést igényel. Talán ekkor rajzolódik ki igazán és válik egyértelművé, hogy az Európai Unió ezen viharos időkben sem adhatja fel azokat az alapértékeket, amelyekre épül, melyeknek védelmére létrehozták, illetve, amelyek a teljes működésének a mozgatórugói. Fel kell ismerni, hogy mindaz, amit ma Európa és Európai Unió alatt értünk, valójában a keresztyénség által formált egység.

Az európai integrációs folyamat kiváltója a béke iránti olthatatlan vágy volt. Az európai államok közötti egységet megálmodó alapító atyák elsődleges célként azt jelölték meg, hogy egy olyan békére és előremutató, konstruktív gazdasági együttműködésre épülő közösséget teremtenek meg Európában, amely elejét tudja venni a világégésekhez hasonló mindennemű államok közötti konfliktusnak.

A „*spill over*” hatáskörök politikájának köszönhetően egyre inkább politikai unióvá formálódó közösség az 1990-es évekre felismerte, hogy a pusztán szakpolitikai pragmatikus együttműködési szabályozás nem képes megfelelő összetartó kapocsként működni a tagállamok között. Ezen felismerésnek köszönhető az, hogy az uniós intézmények és a nemzeti kormányok megalkották az Európai Unió Alapjogi Chartáját, mely már megemlíti, sőt középpontba állítja azon értékeket, amelyekre az integráció támaszkodik. Az emberi méltóság, a szabadság, az egyenlőség, a szolidaritás mind-mind üdvözlendő és követendő értékek, ugyanakkor a Charta elfeledkezik megemlíteni azt az *alma matert*, amely mindezen értékek bázisa, illetve, amely a kontinensünket és benne az integrációs folyamatot formálta és formálja ma is. Ez az érték pedig a keresztyénség, mely egybefonódik Európa történelmével, meghatározza és áthatja a közösség kultúráját, valamint a világról alkotott képét.

A keresztyénség alapszerződésekben történő megjelenítésének kérdése az Európai Alkotmányos Szerződés létrehozására felállított Konvent egyeztetéseiben csúcsonyult ki. A kudarcba fulladt alkotmánytervezet Belgium és Franciaország éles ellenállása nyomán végül szégyellte bevallani, hogy Európa a keresztyénségből nyerte létét és értelmét. Elsősorban Lengyelország és Olaszország tiltakozott az elhallgatással szemben, mely pusztán a közös vallási és kulturális örökség megjelenítését, mint legkisebb közös nevezőt volt képes elérni. Az államközi konferencia egyeztetései azonban fontos tanulságot tükröznek, ugyanis a 2004-es „nagy bővítést” megelőzően tartott konferencián már az újonnan csatlakozó közép-európai országok is képviseltették magukat, akik kiálltak a keresztyénség megjelenítésének a szükségessége mellett. Geopolitikailag ebből az válhat számunkra egyértelművé, hogy mivel ezen térség a történelem folyamán mindig a saját keresztyén értékrendjének harcok árán történő megvédésére kényszerült az elnyomással szemben, abból az következik, hogy közép-európai államok a teljes keresztyén fogalomnak és viszonyrendszernek más értelmet tulajdonítanak, mint a szabadság égisze alatt fejlődő nyugati államok.

A 2009 óta hatályos Lisszaboni Szerződés már kísérletet sem tett arra, hogy említést tegyen a keresztyénségről a preambulumban, ugyanis az uniós intézmények a laicitás talaján maradva, a semlegesség képzeletbeli leple mögé bújva próbálják kormányozni „Európa hajóját”.

A hatályos uniós szabályozási rendszer tehát – mint látjuk – nem tartalmazza, ezáltal megtagadja a keresztyénség meghatározó befolyását Európa fejlődésére. Teszi ezt úgy, hogy a keresztyénség mellőzése után kialakult vákuumot a szabadság rosszul értelmezett illúzióival próbálja meg kitölteni, amely nem csak, hogy hibás megközelítés, de alapjogi szempontból is számos összeütközést eredményez, a legtöbb esetben mindezt a valódi szabadságjogok sérelmére. Az Európai Unió ezen téves megközelítése odáig vezetett, hogy ma már az évezredek értékrendszerét, egy magát meghatározni nem képes értékállomány próbálja felváltani, azonban mindez megfelelő alap és gyökérzet nélkül képtelen adekvát válaszokkal szolgálni korunk kihívásaira.

Amennyiben feltesszük a kérdést, hogy a nyilvánvaló történelmi és kulturális tényeken túl vajon milyen érvek szólhatnak még a keresztyénség alapszerződésekben történő megjelenítésének szükségessége mellett, akkor számos további indok és egy komplex érvrendszer tárul elénk.

A keresztyénség alapszerződésekben történő megjelenítése iránti igény valójában egy teljesen legitim cél, melynek elmaradását az egyházak és a támogató tagállamok joggal sérelmezhetik. Amennyiben az integráció tagállamainak nemzeti alkotmányait megvizsgáljuk, azt láthatjuk, hogy az Európai Unió lakosságának több mint felét kitevő államok alkotmányai kifejezetten hivatkoznak a keresztyénségre – egyes alkotmányok Isten nevére is -, mint államuk nemzetmegtartó erejére. Ebből a demokrácia jegyében annak kellene következnie, hogy a keresztyénség az uniós alapszerződésekben egyértelműen helyet kap. A preambulum - amely a közösség lelki-spirituális örökségét, hagyományait kellene, hogy tükrözze - nem hagyhatná figyelmen kívül a keresztyénséget. Az uniós intézmények és jogalkotás vonatkozásában azonban egy orwelli kép lelehet fel, hiszen az uniós alapszerződések értelmében minden tagállam és benne minden polgár egyenlő, ugyanakkor a gyakorlat azt mutatja, hogy bizony vannak egyenlőbbek. Mindez pedig azt eredményezi, hogy hiába lenne jogilag is legitim az igény a keresztyénség megemlítésére, ha egyes tagállamok nagyobb súllyal esnek a latba.

Fontos azt tisztázni, hogy a keresztyénség deklarálása iránt igénynek természetesen vannak korlátjai, melyet minden állam és minden vallási felekezet tiszteletben kell, hogy tartson. Az alapszerződésekben való megjelenítés ugyanis akkor lenne valós probléma, ha a keresztyénséget az Unió hivatalos vallásává akarnák tenni, mindezzel lefokozva a nem keresztyéneket másodrendű állampolgárokká. Erről azonban szó sincs, ugyanis az elérendő célok vonatkozásban a keresztyénségre való utalás egy történelmi hivatkozásnál semmivel nem lenne nagyobb jelentőségű. A hallgatás azonban éles tagadás, ami igenis ideológiai töltettel bír. Weiler professzor mutat rá kiválóan arra, hogy egy nem keresztyént is valójában sokkal jobban bosszant az az implicit paternalizmus, amely a történelem megtagadását eredményezi, főleg úgy, hogy a zsidóság és az iszlám is jelentős befolyást gyakorolt az európai kultúra alakulására.

Az Európa jövőjéről szóló konferencia eredményei semmilyen megnyugtató választ nem kínálnak a közeledésre, sőt egyre inkább a laicizmus irányába történő elmozdulás figyelhető meg a jogalkotás színterén. Ez a gondolkodás az európai integráció alapító atyái által megálmodott kereszténydemokrata víziókkal azonban teljesen ellentétes. Az alapítók, akik nyíltan a katolikus egyház szociális tanításaira építkezve kívánták az európai politikai és társadalmi rendet megteremtteni, ma feledésbe merültek. Elfeledkeztek Robert Schuman azon ténymegállapításáról, hogy „a demokrácia vagy keresztény lesz, vagy nem lesz”.

A dilemma abban áll, hogy vajon a központi szintű uniós jogalkotás a teljes laicitás útját választó francia alkotmányból indul ki – amely Franciaország esetében a területére jellemző jelentős multikulturalizmus miatt akár nemzeti érdekként is tekinthető –, vagy pedig felvállalja gyökereit és hitet tesz a keresztyénség nemzetmegtartó ereje mellett. A választás tétje nem egy semleges vagy keresztyén Európa közötti választás eredményeként létrehozott egyesülés, hanem egy *in denial* – azaz tagadásban lévő – és egy értékrendjét, identitását megvalló Európa közötti választás. Egy állam – jelen esetben az integráció – soha nem lesz ugyanis semleges attól, hogy a laicitást választja, ugyanis ez ugyanúgy egy állásfoglalás. Olyan ez, mintha csak a vallástól való szabadságot deklarálnánk, a valláshoz való jogot azonban nem.

Európának égető szüksége van az egyesülés céljáról folytatott politikai vitákra. Ha Európa a civilizációs értékek közvetítője akar maradni, akkor – ahogy Böckenförde fogalmaz – rendezőelvként kell közvetítődnie, és az egyes emberek egyértelmű politikai akaratában kell gyökeret vernie. Európa az a kontinens, ahol a keresztyénségnek köszönhetően stabil lábakon álló értékek közössége teremtődött meg. Az egyén szabadsága, a demokrácia, a jogállamiság és a polgári társadalom mind-mind szerves részét képezi ezen értékrendnek. Az Európai Unió polgárai számára éppen ezért alapvető erkölcsi kötelesség, hogy kitörjenek abból a „gettóból”, ahová önmagukat zárták be, és kiálljanak a keresztyénség európai bázisa mellett.

A keresztyén felekezetek ebből az indíttatásból arra szólítják fel az európai polgárokat, hogy minden lehetséges eszközzel tiltakozzanak a tagadással szemben, és ne elégedjenek meg azzal a pusztán kijelentéssel, hogy biztosítva vannak az egyház intézményes jogai, ugyanis ezzel – ahogy Joseph Ratzinger is látja – a politikai kompromisszum területére sodorják a keresztyénséget, és tagadják azt a történelmi tényt, hogy a keresztyénség Európa identitásának egyik összetevője.

A dilemma feloldása nagy kihívás elé állítja Európa vezetőit. A megoldás véleményem szerint csak kompromisszum útján lehetséges, azonban ehhez egymás felé nyitó és a másik problémáját megérteni képes tárgyaló felekre van szükség, akik megnyugtató válaszokat tudnak kínálni a majd fél milliárd embert foglalkoztató kérdésre. A migráció, a világjárvány és a gazdasági válságok mindennapjainkon érezhető hatásai úgy gondolom, hogy egyre több európai polgárban kell, hogy megkongassák a vészharangokat. A kompromisszum, és ezáltal a közös identitás, valamint önazonosság deklarálásának szükségessége manapság egyre inkább nyilvánvalóvá válik. Mindezt az Európai Unió vezetői is kezdik felismerni, és politikai programokkal próbálnak válaszokat keresni. Ezt bizonyítja, hogy az Európai Bizottság elnöke által meghirdetett „*European way of life*” program is mindenki által üdvözlendő értékeket és célkitűzéseket fogalmaz meg. Mindezen valóban fontos értékek azonban a keresztyénség bázisa nélkül csak önmagukban lógnak a levegőben.

A közelgő európai parlamenti választások azonban új lehetőséget és új reményt kínálnak Európa számára az önazonosság megtalálására. Az Európai Unió abban a huszonnegyedik órában van, amikor még lehetőség kínálkozik az államokat és identitásukat összekötő kapocs megfogalmazására, mely az Európai Unióról Szóló Szerződésben deklarált alapvető értékeknek megfelelő bázisként tud szolgálni. Úgy látom, hogy csak egy olyan integráció képes visszanyerni versenyképességét, illetve korábban az egész világ számára példaként szolgáló jellemvonásait, amely biztos lábakon áll. Egy dolog tehát mindenképpen kijelenthető: ahhoz, hogy az „egység a sokféleségben” megvalósulhasson, „Európának lélekre van szüksége!”

FELHASZNÁLT IRODALOM

J. H. H. WEILER: Keresztény Európa; Budapest, Szent István Társulat, 2006.

ROBERT SCHUMAN: Európáért; Budapest, Osiris Kiadó – MCC Press, 2022.

ERNST-WOLFGANG BÖCKENFÖRDE: Állami jog és erkölcsi rend; Budapest, L'Harmattan, 2020.

NÁDOR KOPPÁNY ZSOMBOR: Új evangelizáció és kultúra; Budapest, Ludovika Egyetemi Kiadó, 2023.

HARMÓNIA A SOKFÉLESÉGBEN, AVAGY EURÓPA JÖVŐKÉPÉNEK MEGALKOTÁSA AZ IDENTITÁS SZEMÜVEGÉN KERESZTÜL

Petrozsényi Júlia – BCE

BEVEZETÉS

Ebben a nyitó részben a 2024-es európai parlamenti választások és a magyar EU-elnökség által fémjelzett sorsfordító pillanat megértése a célom. Abban a pillanatban, ahogy e jelentős időszak függőnye felgördül, az európai identitás magjába merülünk, nyomom követve annak gyökereit és a kereszténység vezérelve által formált értékeit. A 2024-es választások és a magyar elnökség jelentősége háttérként szolgál, reflektorfényt vetve azokra a döntésekre, amelyek kétségtelenül befolyásolni fogják az Európai Unió pályáját.

Az alapelveket feltárva kibontom Európa kulturális és szellemi örökségének bonyolult szövevényét, amely mélyen összefonódik a keresztény értékekkel. Ez a feltárás nem pusztán történelmi vizsgálat, hanem annak az alapkötetnek a megismerése, amelyre az európai projektet alapozták. Az esszé túlmutat a múlt évkönyvein, hiszen a kontinens fejlődésének fejezetein navigálunk keresztül, megvizsgálva a II. világháború utáni megbékélés árnyékától a mai európai identitás kaleidoszkópjáig tartó jelentőségteljes utat.

Ez az elbeszélés megteremti a terepet az Európa múltjának lényegéről, a jelenét alakító összetett dinamikáról és a jövőjét kétségtelenül meghatározó, közelgő döntésekről szóló elmélkedéshez. Mivel a történelem választóján állunk, a keresztény gyökerek, a kulturális értékek és a fejlődő identitás közötti mély összefüggések megértése kiemelkedő jelentőségűvé válik a harmonikus és rugalmas Európa jövőképe kialakításában.

AZ EURÓPAI IDENTITÁS JELENLEGI HELYZETÉNEK ÉRTÉKELÉSE

A 21. századi európai identitás jelenlegi helyzetét vizsgálva vizsgálódásunk az Európai Unió kollektív önismeretének magjába hatol. Ebben a helyzetben, amikor az egység egyszerre jelent világitótornyot és kihívást, elengedhetetlen, hogy kritikusán elgondolkodjunk a közös identitásunkat formáló sokrétű dimenziókról. Az Európai Unió, a második világháború hamvaiból született projekt, átalakuló utat járt be, alkalmazkodva a folyamatosan változó geopolitikai környezethez. Miközben eligazodunk kortárs valóságunk összetettségében, döntő fontosságúvá válik annak felmérése, hogy az EU identitása milyen visszhangot vált ki a különböző tagállamokban és polgároknakban. (Bellucci, David, & Fabio, 2012)

Ez a vizsgálat szükségessé teszi az európai integráció alapjául szolgáló kulturális kódok és értékek önvizsgálatát. Az európai identitás, bár a béke, az együttműködés és a közös jólét eszméiben gyökerezik, ma már különböző perspektíváknak és globális hatásoknak van kitéve. Az olyan kihívások, mint a kulturális sokszínűség, a gazdasági egyenlőtlenségek és a globalizáció hatása arra int bennünket, hogy újraértékeljük kollektív identitásunk összetartó erejét. Felmerül a kérdés: Hogyan egyeztethetjük össze az európai kultúrák és hagyományok gazdagságát a határokon átívelő egységes európai identitás szükségességével?

EURÓPA JÖVŐJE AZ ÖNazonosság TÜKRÉBEN

E bonyolultság közepette kiemelkedően fontos azonosítani azokat a közös szálakat, amelyek átszövik az európai nemzetek sokszínű szövetét. Az EU identitásának értékelése megköveteli a keretébe ágyazott erősségek és gyengeségek elismerését. Az európai identitás jelenlegi helyzetének vizsgálata során olyan nyílt párbeszédet kell folytatnunk, amely felvállalja a különbségeket, ugyanakkor közös jövőképet alakít ki. Ez az elmélkedés megteremti az alapot egy olyan befogadó és rugalmas európai identitás megteremtéséhez, amely képes megbirkózni a 21. század kihívásaival, biztosítva, hogy egységünk ne csupán politikai szövetség legyen, hanem a minket meghatározó kultúrák és történelmek összeségének valódi tükörképe. (e-medine, 2021)

Az európai integráció szövevényének kibontása során az uniót megalapozó kulturális kódok és értékek kritikus feltárása kiemelkedő jelentőségűvé válik. Ez az utazás magában foglalja a hagyományok, hitek és közös eszmék gazdag mozaikjának megismerését, amelyek az európai identitás lényegét alkotják. Ezen túlmenően az egységgel kapcsolatos kihívások éles szemmel történő vizsgálata alapvető fontosságúnak bizonyul az összekapcsolt világunk összetett táján való eligazodáshoz. Az Európa történelmi és kulturális sokszínűségéből fakadó különböző nézőpontok mélyebbé és összetettebbé teszik a kohézió előmozdításának feladatát. A globalizáció, miközben soha nem látott lehetőségek előtt nyit ajtókat, egyben hatalmas kihívást is jelent, és kényes egyensúlyt követel meg a nemzetközi együttműködés és a sajátos nemzeti identitás megőrzése között. Ezen túlmenően a kortárs nyomás az Európa határain belül és kívül változó dinamikák árnyalt megértését követeli meg. E vizsgálat megkezdésekor a cél nem csupán az akadályok felismerése, hanem olyan innovatív megoldások feltárása is, amelyek megerősítik az európai egységet, és biztosítják, hogy az ellenálljon korunk sokszínű áramlatainak. Ezzel egy harmonikus és ellenálló európai identitás útját egyengetjük, amely képes elviselni a jelen próbatételeit, miközben a jövő irányát is kijelöli. (Chopin, 2018)

AZ IDEÁLIS EURÓPAI IDENTITÁS ELKÉPZELÉSE

Az ideális európai identitás kialakítására való törekvés során elengedhetetlen, hogy elmélyedjünk azokban a személyes és nemzeti perspektívákban, amelyek a kollektív Európa-képünket alakítják. Egyénként és nemzetként egyaránt meg kell vizsgálnunk és ki kell fejtenünk individuális helyünket a kontinensen és a világban egyaránt. Ez magában foglalja a szerepünk, törekvéseink és a tágabb európai narratívához való hozzájárulásunk átgondolását. Ezzel párhuzamosan döntő fontosságú azon alapvető értékek és kulturális gyakorlatok meghatározása, amelyek közös identitásunk alapját képezik. Ezek az értékek, amelyek mélyen gyökereznek történelmünkben és örökségünkben, irányítúként szolgálnak a harmonikus és integrált Európa felé vezető utunkhoz. E pillérek meghatározásával nemcsak az Unión belül meglévő sokszínűséget ismerjük el, hanem egy határokon átívelő közös alapot is létrehozunk.

A pluralizmus elfogadása továbbá az ideális európai identitás megteremtésének alapvető elemeként jelenik meg. Ez magában foglalja a történelmi örökségünkre jellemző régiség megőrzésének, a közösségeinket formáló törzsi gyökerek elismerésének és a haladás motorjának számító felvilágosodás elveinek fenntartása közötti kényes egyensúlyt. Ez a hármas alkotja kollektív identitásunk mozaikját, és ünnepli a különböző kulturális elemek együttélését, amelyek hozzájárulnak Európa egyedi ízéhez. Gazdag történelmünk megőrzése, a törzsi hovatartozás jelentőségének megértése és a felvilágosodás korát elindító elvek elfogadása együttesen járulnak hozzá közös európai identitásunk gazdagságához és ellenálló képességéhez. (Comission, 2023)

Lényegében az ideális európai identitás megalkotása dinamikus folyamat, amely a személyes, nemzeti és kollektív perspektívák átgondolt vizsgálatát igényli. Azáltal, hogy meghatározzuk azokat az alapvető értékeket és kulturális

gyakorlatokat, amelyek összekötnek bennünket, megerősítjük azt az alapot, amelyen az egységes Európa gyarapodhat. A pluralizmus elfogadása, a történelmi, törzsi és felvilágosult örökségünket alkotó különböző szálak elismerése biztosítja, hogy identitásunk élénk és alkalmazkodó maradjon a jelen és a jövő kihívásaihoz. E holisztikus megközelítés révén erősíthetjük az összetartozás és az egység érzését, lehetővé téve Európa számára, hogy a sokféleség, az ellenálló képesség és a közös örökség jelzőfénye legyen a globális környezetben. (Bellucci, David, & Fabio, 2012)

MEGOLDÁSOK AZ EGYESÜLT EURÓPÁÉRT

Az egységes Európa megteremtése érdekében kreatív megoldásaim középpontjában a szakmaiság és a megközelíthetőség zökkenőmentes ötvözése áll. A «Kommunikatív jövőkép kialakítása» olyan hatékony eszközök és módszerek kidolgozásával foglalkozik, amelyek túllépnek a nyelvi és kulturális korlátokon, és elősegítik a nyílt párbeszédet és a megértést az európai nemzetek között. Olyan platformot képzeltem el, ahol a kommunikáció az egység katalizátorává válik, bevonva a polgárokat egy közös jövőkép kialakításába. A hagyományos paradigmákon túllépve az „Innovatív megközelítések az európai együttműködés erősítésére” olyan élvonalbeli stratégiákat tár fel, amelyek a technológiát, az együttműködési kezdeményezéseket és a befogadó politikákat használják fel az együttműködés fokozására. Az innováció felkarolásával az európai egység rugalmas alapját szeretném megteremteni, biztosítva a modern világ kihívásaihoz való alkalmazkodóképességet.

Ezzel egyidejűleg megközelítésünk elismeri az európai táj sokszínűségének gazdag szövevényét. A „Stratégiák a sokszínűség fenntartására a keresztény és nemzeti alapelvek fenntartása mellett” kényes egyensúlyt teremt, felismerve és ünneplve az egyes nemzetek identitásának egyediségét, miközben a keresztény és nemzeti értékek iránti közös elkötelezettséget ápolja. Olyan stratégiákat javaslok, amelyek elősegítik a befogadást, bátorítva a különböző kulturális és vallási gyakorlatok kifejezését olyan keretek között, amelyek fenntartják a kereszténység és a nemzeti büszkeség alapvető alapjait. Ezáltal arra törekszem, hogy megerősítsem azokat a kötelezettségeket, amelyek európaiakként egyesítenek bennünket, miközben tiszteletben tartom a kollektív identitásunkat meghatározó egyéniséget. Ezen innovatív és kulturálisan érzékeny megközelítéseken keresztül az egyesült Európáról alkotott elképzelésem célja egy harmonikus mozaik létrehozása, ahol a sokszínűség nem csupán megmarad, hanem erőnk és ellenálló képességünk sarokkövévé válik a folyamatosan változó globális környezetben.

ÖSSZEZGÉS

Összefoglalva, aprólékosan leegyszerűsítettem az európai identitás alapjait feltáró kutatásunk lényegét. Az Európai Unió jelenlegi állapotának átgondolt elemzésével azonosítottam az integrációnkat meghatározó kulcsfontosságú kulturális kódokat és értékeket. Személyes és nemzeti szempontokra támaszkodva elképzeltem egy olyan ideális európai identitást, amely az alapvető értékekben gyökerezik, miközben felöleli sokszínű örökségünk gazdag szövevényét. Utam kreatív megoldásokhoz vezetett, innovatív eszközöket és módszereket mutattam be az egység előmozdítására anélkül, hogy a kereszténység és a nemzeti identitás alapvető elemeit veszélyeztetnénk. Szilárd meggyőződésem, hogy karakterünk megőrzése a kortárs kihívásokkal való szembenézés során nemcsak lehetséges, hanem elengedhetetlen is. Ebben a szellemben hangos felhívást intéztem a cselekvésre - felhívást arra, hogy egyesüljünk a sokféleségben, elősegítve az ellenálló európai identitás kialakulását. A hagyományok és a haladás iránti közös elkötelezettség által inspirált közös erőfeszítésekkel biztosíthatjuk, hogy Európa továbbra is kiemelkedő szerepet töltsön be a globális szinten. Ez egy felhívás minden egyén és nemzet számára, hogy aktívan járuljon hozzá nagyra becsült értékeink megőrzéséhez, és ezáltal biztosítsa az Európai Unió virágzó jövőjét.

BIBLIOGRÁFIA

- BELLUCCI, P., DAVID, S., & FABIO, S. (2012). 4 Explaining European Identity. *The Europeanization of National Politics? Citizenship and Support in a Post-Enlargement Union*.
- CHOPIN, T. (2018. 03 19). *Fundation Robert Schuman*. Forrás: Europe and the identity challenge: who are “we”?:
<https://www.robert-schuman.eu/en/european-issues/0466-europe-and-the-identity-challenge-who-are-we>
- COMMISSION, E. (2023. 09 20). *Shaping Europe’s digital future*. Forrás: <https://digital-strategy.ec.europa.eu/en/policies/media-freedom>
- e-medine. (2021. 12 16). *SEARCHING FOR THE EUROPEAN IDENTITY*. Forrás: <https://e-medine.org/searching-for-the-european-identity/#:-:text=European%20identity%20is%20defined%20by,rule%20of%20law%2C%20human%20rights>.

FÜGGELÉK – RÉSZLETEK A BENYÚJTOTT PÁLYAMUNKÁKBÓL

Beke Balázs Gábor, Budapesti Corvinus Egyetem

„Az európai identitás azonban csak izolált módon vált elsődlegessé, hiszen az EU valamennyi országában azok vannak többségben, akik magukat vagy az adott nemzethez, vagy pedig egy régióhoz fűződő kötődésükkel azonosítják, mintsem az európaisággal. Az európai identitás emellett sok esetben identitászavarokhoz is vezetett, hiszen bizonyos tekintetben a nemzeti és európai identitás egymásnak ellentmondó érzelmek. Hogyan érezhet valaki egyszerre büszkeséget saját hazájára és az adott országot más országoktól megkülönböztető jellegzetességekre, valamint a nemzetek felett álló, azok hasonlóságait hangsúlyozó, de eltéréseit elhallgató európai eszményre? A kérdés költői jellegét az európai valóság bizonyítja, mely számos tekintetben azt a feltételezést igazolja, hogy a nemzeti és európai identitás egymás mellett csupán korlátolt keretek között létezhet. Azon társadalmi csoportok körében, melyek első sorban Európához kötődnek, szinte egyáltalán nem fedezhető fel a nemzetükhöz, szülőföldhöz való ragaszkodás és ehhez hasonlóan, a nemzeti identitást fontosnak tartók nagy valószínűséggel közömbösek az európai identitás jelensége iránt.”

Fekete Balázs, Károli Gáspár Református Egyetem

„Az Európai Unió abban a huszonnegyedik órában van, amikor még lehetőség kínálkozik az államokat és identitásukat összekötő kapocs megfogalmazására, mely az Európai Unióról Szóló Szerződésben deklarált alapvető értékeknek megfelelő bázisként tud szolgálni. Úgy látom, hogy csak egy olyan integráció képes visszanyerni versenyképességét, illetve korábban az egész világ számára példaként szolgáló jellemvonásait, amely biztos lábakon áll. Egy dolog tehát mindenképpen kijelenthető: ahhoz, hogy az „egység a sokféleségben” megvalósulhasson, „Európának lélekre van szüksége!”

Katona Illés, Eötvös Loránd Tudományegyetem

„Ma Európa távolabb áll a valódi egységtől, mint azt gondolnánk. Hiányt szenved távlati célokból, és nem nyújt társadalmi modelleket, amik a népesség csökkenését, a társadalmak törzsekké való felbomlását, a fiatalok életkezdésének nehézségeit, a termelés fenntarthatatlanságát vagy Nyugat- és Közép-Európa konfliktusait kezelni tudnák.

Mire van tehát szükség? Elsőként arra, hogy Európában belátás történjen: az ember korlátainak és az önerőből való siker lehetetlenségének belátása. Annak felismerésére van szükség, hogy nem a hatalom továbbbi koncentrációja vagy még több politikai akarat kell, hanem a lelki folyamat, amelyet “megtérésnek” hívunk. (...) A 21. század Európája azonban nem az új ötletek és az építő, igazságkereső viták, hanem a bezárkózás, a szélsőségek és visszhangkamarák társadalmá lett. Végig kell tehát gondolnunk, hogy Európában miként adhatunk új lendületet az innovációnak úgy a közéletben, mint a kultúrában, a gazdasági és a tudományos életben. A hatalom szolgálatra rendelése és korlátozása, az igazság keresésén

alapuló fejlődés és az Isten képére teremtett ember védelme azonban ma is versenyelőnyt jelent, sőt új küldetést adhat Európának a 21. században - nem a terjeszkedést, hanem a béketeremtés és a min-taadás szolgálatát a világ többi része számára. A végső csaták ugyanis nem hatalmi erővel dőlnek el – hanem szívben és lélekben.”

Kiss Virág, Károli Gáspár Református Egyetem

„Európa a képzeletemben egy fiatalkorában erős és rátermett nőtől egy idős, magatehetetlen és gyenge perszónát testesít meg napjainkban. (...) Az integráció kérdésére, a válságok kezelésére, legyen az gazdasági, bevándorlási vagy akár egészségügyi, úgy tűnt/tűnik, hogy egységes megoldást nem tudtak felmutatni, csak kompromisszumokkal teletűzdelt, inkább rövidtávú „fegyverszüneteket”. A nagyobb és erősebb, gazdagabb országok talán jogosnak vélik, hogy az a tény, hogy ők rá próbálják erőltetni a gondolkodásukat és a világról vallott nézeteiket a kisebb és gyengébb országokra, az teljes mértékben releváns és helyes. Viszont ez a véleményem szerint helytelen. Olyan szintű bizalmatlanságot érzékelek az európai országok és tagállamok között is egyaránt, amely súlyosan hozzájárul ahhoz, hogy a fejlődés nem lelassul, hanem lehet meg is áll, és akkor fel is tehetjük a kérdést, hogy: „Na, most akkor merre tovább Európa?”

Kristóf Ádám, Károli Gáspár Református Egyetem

„Az tehát világos, hogy európai szintű reformokra van szükségünk. Ebben a feladatban mind közösségként, mind egyénként hatalmas szerepünk van, kiemelten a fiatal generációban, hiszen a jövőről beszélünk és saját tapasztalatom szerint sokszor egy szűk, de annál hangosabb kisebbség miatt nem vállalják fel a fiatalok konzervatív nézeteiket, hiszen félnek attól, hogy egyszerűen maradinak vagy rasszistának bélyegzik őket teljesen alaptalanul. Ahhoz, hogy Európa visszatérjen eredeti céljához, hogy egy sokszínű, közös identitással (is) rendelkező szövetség lehessen, újra meg kell találnunk eredeti gyökereinket.”

Moldován Boglárka, Budapesti Corvinus Egyetem

„A megbocsájtás az, amiben az európai közösség rendkívül erős. Megbocsájtottuk egymásnak a viszályokat, legyenek azok ókori törzsi háborúk, középkori államcsínyek, trónfosztások, megbocsájtottunk minden bűnt a világháborúk során mert tudjuk csak ez tehet minket naggyá és erőssé. Habár az utóbbi években mintha elfelejtettük volna a megbocsájtás fontosságát és azt, hogy nem ítékezhetünk egymás fölött.”

Petrozsényi Júlia, Budapesti Corvinus Egyetem

„Szilárd meggyőződésem, hogy karakterünk megőrzése a kortárs kihívásokkal való szembenézés során nemcsak lehetséges, hanem elengedhetetlen is. Ebben a szellemben hangos felhívást intézek a cselekvésre - felhívást arra, hogy egyesüljünk a sokféleségben, elősegítve az ellenálló európai identitás kialakulását. A hagyományok és a haladás iránti közös elkötelezettség által inspirált közös erőfeszítésekkel biztosíthatjuk, hogy Európa továbbra is kiemelkedő szerepet töltsön be a globális szintén. Ez egy felhívás minden egyén és nemzet számára, hogy aktívan járuljon hozzá nagyra becsült értékeink megőrzéséhez, és ezáltal biztosítsa az Európai Unió virágzó jövőjét.”

Sükösd Ágota, Budapesti Corvinus Egyetem

„Amivel én a legközelebbinek érzem magam az EU-hoz azok az alapértékek: emberi méltóság, szabadság, demokrácia, egyenlőség. Liberális gondolkodású embernek tartom magam, így a felsorolt értékek számomra nagyon is fontosak. Úgy tartom, hogy identitásunkat az integrációban számos téren megtalálhatjuk. Közös értékeink vannak az EU-n belül, amelyek egyesítenek minket, mint például az emberi méltóság tiszteletben tartása, a szabadság, az egyenlőség, az inkluzivitás és a szolidaritás. Tiszteletben tartjuk a kulturális sokféleséget: a tagországok különböző kulturális hagyományokkal, nyelvekkel és értékekkel rendelkeznek, az integráció során nagyon is fontos az ezeknek való tisztelete és megőrzése.”

Szerző:
Katona Illés
Fekete Balázs Péter
Petrozsényi Júlia

Grafikai tervezés:
Balás Design

Felelős kiadó:
Dr. Máthé Zsuzsa

Szent István Intézet 2024
szentistvanintezet.hu

A tanulmány a Batthyány Lajos Alapítvány támogatásával jelent meg.

